

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipue desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1625

Secu[n]da Consideratio de peccatis, qua Sapientiæ & immensitati Dei
aduersa[n]tur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39652

dum peccat: nam, quod in se est, omnia, quæ Dei sunt, tollit & diripit: imo & ipsum Deum perimit. omnino enim vellet, Deum peccata ipsius aut vindicare non posse, aut nolle, aut ea nescire: vult ergo, eum non esse Deum: qua quantum in ipso est, vult eum aut impotentem, aut iniustum esse, aut insipientem. Crudelis planè & omnino execranda malitia, quæ Dei potentiam, iustiam, Sapientiam perire desiderat; qui aeternus est & immutabilis! ô quam iuste Deus me horrendum puniisset, siquidem vel manum ad gladium apponere contra Regem tali pena mulctatur. O si quis in oculis meis daret fontem lacrymarum, ut plorarem die ac nocte meas celera: n quia te dereliqueris fontem aquæ viua, fodi vero cisternas dissipatas, quæ continere non valent aquas: siquidem aeternū bonū cū perituro, & infinitū cum bono valde limitato commutauit.

m Iere. 9. 1.

n Cap. 2. 13.

II.

Deus sapiens

Gloriosus.

1. Punctum.

Deus omnia

videt.

a Proph. 15. 3.

b Habac. 1.

1.

c Isai. 1. 15.

d Psal. 43.

24.

Coram Deo

peccare ma-

gna impu-

dentia.

e Ps. 50. 6.

f Luc. 15. 18.

2. Punctum.

Secunda Consideratio de peccatis, quæ sapientia & impen-
sitati Dei aduersantur.

CONSIDER A primū infinitam Dei sapientiam, qua cognoscit, & clarissimè videt res omnes etiam occultissimas; cui nulla omnino potest abscondi ex omnibus quæ cogitantur, dicuntur, & fiunt in mundo: ac proinde cùm peccabas, Deus te peccantem aspiciebat: a in omni enim loco (ait Sapiens) oculi Domini contemplantur bonos & malos. quamuis ipsa iniqüitas adeò sit horrida, b oculi verò ipsius adeo mundi, vt alter Propheta dicat, quod respicere ad iniqüitatem non possit, vt eam scilicet approbet, quā potius reprobat & peccatorem odit: qui in ea delectatur. propterea enim dicitur, quod cauerat oculos suos & defaciens suam à peccatoribus, vertatque illis dorsum, tanquam hostibus suis.

Quid igitur facitis oculi mei? cur non lacrymas funditis, quod Deum vestrum coram ipsis oculis offendere ausi estis? ô me cæcum, qui non attendi, quod me Deus aspiceret, cùm peccabam? agnosco, Domine, culpam meā & peccatum meū coram me est semper, conscientiam meam crucians: quia e tibi soli peccavi & malum coram te feci, hoc est, quod me maximè confundit, & pudorem affert: quod peccauerim coram te, qui solus es Deus meus, Iudex meus & Pater meus. O Pater mi, f peccavi in calum & coram te! qui ergo me peccantem patienter aspexisti, aspice & nunc benignè pa-
nitentem.

PERGES vltérius considerare, quod, quando tu peccabas, Deus non solum à longè & ex cœlesti throno gloria sua te aspicerit, sed etiam ex proximo: quia & ipse propè te erat & tu propè illum: nam immensitate sua cælos & terram implét, nihil relinquens vacuum; & tu intra ipsum versaris, sicut pescis in aqua, aut infans in utero materno: ita enim ipse Deus loqui-

loquitur: g. qui porri amini à meo vtero usque ad senectam: ego ipse & usque ad canos ego eos portabo. Quæ ergo tanta fuit temeritas tua, vt Deum offenderes non solum in eius corpore, sed propè ipsum, imò intra ipsum manens: gestabat te ipse intra sua viscera, quæ tu tanquam viperinus fœtus, quod in te fuit, lacerare voluisti, vt extra illa vitam in laxitate duceres. ipse te prope se habebat, vt defendaret; tu eras propè ipsum, vt offenderes. O Deus immense, quam es propè me, & quam procul à me? propè: quia in te viuo; longè verò ob dissimilitudinem vitæ meæ à tua. Ignosce, Domine, ex misericordia, & fac me propè accedere in sanctitate vita.

g. I. sa. 4613.

ADHUC ULTERIUS considerabis, non solum re intra ipsum Deum vitam agere: sed etiam Deum ob suam immensitatem esse intrate; tuumq; corpus & anima magis intimè penetrare, quam anima ipsa corpus penetreret, quam obrem quemadmodum corpus tuū dicitur animæ tuæ habitatio, ita dicere licet suo modo, quod anima tua, & corpus tuū habitatio sit diuinitatis, intra te ipsum per Essentiam, presentiam, & potentiam, sicut in alijs creaturis existentis. Quare cùm corpus tuū & animam peccatis maculas: Deo prebes hospitium lordinum, horridum, eiusq; puritate infinita indignū: simulq; cum illo in eandē habitatione recipis eius hostē Dæmonē, qui habitat vbicumque est mortale peccatum. Et quamvis nihil Deo ex nequam hoc hospite adhuc erat: tibi tamen ipsi non expedit, eum illi adeò inurbanè adiungere, tradereque Dæmoni optimam tui hospitiū habitationem, ipsum scilicet certum: & expellere inde Deum, ne per gratiam in te habitet. O Deus ultiorum! quomodo tantum meam inurbanitatem toleras? quomodo non redigisti in nihilum domum hanc, in qua manebas: ne cum tali comite in ea habitares? Cùm igitur ex misericordia me sustinueris, destrue in me peccatum, vt tu in posterum habites in me solus.

Tertia Consideratio de peccatis, quæ aduersus Dei omnipotentiam & prouidentiam tendunt.

CONSIDERA primū, Deum omnipotentem, omnipotentiam suam in conferendis tibi innumeris gratijs ac beneficijs occupare. Quotquot enim bona intrā & extrā te habes: omnia ab hac omnipotentia procedunt; quæ illa contulit, &c, vt essent, dedit; eademq; illa conseruat, sine qua neq; ad momentū durare possent: a appendit enim te tribus suis digitis, cognitione scilicet sua, amore, ac potentia. Qui si te dimitteret: mox redires in nihilum. Quomodo ergo nō aduertis hic innumera doloris motiva: cùm vides te Dominum adeò potentem, & benefactorem infinitum offendisse: Creatorem & conservatorem perpetuum? Ille te ex nihilo condidit: tu ob nihilum eum offendisti; ille tuæ conseruationi attendit: tu eius offensioni; pendes ex eius digitis: ex quibus etiam iniuriū nō dimittit; vteris eius creaturis

3.
Deus omni-
potens &
providens.
1. inctum.
Tres digitii
Dei
3. I. sa. 47.
12.

Beneficia
Dei infini-
ta.